

LexPolonica nr 1071105.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1998/2006

z dnia 15 grudnia 2006 r.

w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis*

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa, w szczególności jego art. 2,

po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 994/98 upoważnia Komisję do określenia w rozporządzeniu progu, poniżej którego uznaje się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 87 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlegają procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 88 ust. 3 Traktatu.

(2) Komisja stosowała art. 87 i 88 Traktatu, w szczególności wyjaśniając w wielu swoich decyzjach pojęcie pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu. Komisja określiła również kierunki swoich działań w odniesieniu do pułapu *de minimis*, poniżej którego można uznać, że art. 87 ust. 1 nie ma zastosowania, najpierw w zawiadomieniu w sprawie stosowania zasady *de minimis* do pomocy państw, a następnie w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis*. W świetle dotychczasowych doświadczeń zdobytych podczas stosowania wyżej wymienionego rozporządzenia oraz w celu uwzględnienia zmian w zakresie inflacji i produktu krajowego brutto we Wspólnocie do roku 2006 włącznie, a także prawdopodobnego rozwoju wydarzeń w okresie obowiązywania niniejszego rozporządzenia, właściwe wydaje się dokonanie przeglądu niektórych warunków ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 69/2001 oraz zastąpienie tego rozporządzenia nowym.

(3) Ze względu na zasady, które stosuje się w sektorze podstawowej produkcji produktów rolnych, produktów rybołówstwa i akwakultury, a także biorąc pod uwagę, że w sektorach tych kwoty pomocy mniejsze od określonych w niniejszym rozporządzeniu mogłyby spełniać kryteria art. 87 ust. 1 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do tych sektorów. Biorąc pod uwagę zmiany zachodzące w sektorze transportu, zwłaszcza zaś przekształcenia, jakim uległo wiele rodzajów działalności transportowej w wyniku liberalizacji rynku, wyłączenie sektora transportu spod zakresu stosowania rozporządzenia *de minimis* przestało być celowe. Zakres tego rozporządzenia należy zatem rozszerzyć na cały sektor transportu. Ogólny pułap pomocy *de minimis* należy jednak odpowiednio dostosować, biorąc pod uwagę niewielki rozmiar, jakim przeciętnie charakteryzują się podmioty gospodarcze działające w sektorze drogowego transportu towarowego i osobowego. Z tego samego powodu, a także w związku z nadwyżką mocy przewozowych w sektorze i celami polityki transportowej w dziedzinie natężenia ruchu i transportu towarowego, z zakresu rozporządzenia należy wykluczyć pomoc na nabywanie pojazdów przeznaczonych do drogowego transportu towarowego przez podmioty gospodarcze wykonujące działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarowego. Nie zmienia to przychylnego podejścia Komisji do pomocy państwa na cele związane z czystszyimi i bardziej przyjaznymi środowisku pojazdami, które to podejście znalazło wyraz we wspólnotowych aktach prawnych, innych niż niniejsze rozporządzenie. W kontekście rozporządzenia Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do sektora węglowego.

(4) Biorąc pod uwagę podobieństwa w przetwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Za

przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu nie można w tym względzie uznać czynności wykonywanych w gospodarstwach jako niezbędny element przygotowania produktu do pierwszej sprzedaży, takich jak zbiór, koszenie czy młócka zbóż, pakowanie jaj itp., ani też pierwszej sprzedaży na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pomoc przyznawana podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność w zakresie przetwarzania produktów rolnych lub ich wprowadzania do obrotu nie powinna już podlegać rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa. Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1860/2004.

(5) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł, że z chwilą przyjęcia przez Wspólnotę aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa, państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymania się od wszelkich działań mogących zaszkodzić tej organizacji lub wprowadzających od niej odstępstwa. Z tego względu niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy, której wysokość ustalona jest na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych na rynek. Nie powinno też stosować się do wsparcia *de minimis*, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami surowców.

(6) Niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do pomocy eksportowej *de minimis* ani pomocy *de minimis* faworyzującej produkty krajowe względem produktów przywożonych. Nie powinno mieć zwłaszcza zastosowania do pomocy finansującej tworzenie i funkcjonowanie sieci dystrybucyjnej w innych państwach. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek nie stanowi zwykle pomocy eksportowej.

(7) Niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do podmiotów gospodarczych w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w związku z trudnościami, jakie wiążą się z ustaleniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy udzielanej tego typu podmiotom gospodarczym.

(8) W świetle doświadczeń Komisji można uznać, że pomoc nieprzekraczająca pułapu 200 000 EUR w okresie trzech kolejnych lat nie wpływa na handel między państwami członkowskimi i/lub nie zakłóca bądź nie grozi zakłóceniem konkurencji, a zatem nie podlega przepisom art. 87 ust. 1 Traktatu. Dla podmiotów gospodarczych działających w sektorze transportu drogowego pułap należy ustalić na poziomie 100 000 EUR.

(9) Lata, które w tym celu należy brać pod uwagę, to lata podatkowe stosowane przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim do celów podatkowych. Stosowny okres trzech lat należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy ustalić łączną kwotę pomocy *de minimis* przyznanej w ciągu danego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających go lat podatkowych. W tym celu powinno się uwzględnić pomoc przyznawaną przez państwo członkowskie, nawet gdy jest ona finansowana w całości lub w części ze środków Wspólnoty. Nie powinno być możliwe rozbijanie środków pomocy, których wartość wykracza poza pułap *de minimis*, na kilka mniejszych części w celu sprowadzenia tych części do poziomu mieszczącego się w zakresie niniejszego rozporządzenia.

(10) Zgodnie z zasadami regulującymi kwestie dotyczące pomocy objętej zakresem art. 87 ust. 1 Traktatu za datę przyznania pomocy *de minimis* należy uznać moment, w którym podmiot gospodarczy uzyskuje prawo przyjęcia takiej pomocy zgodnie z obowiązującym, krajowym systemem prawnym.

(11) Aby uniknąć przypadków obchodzenia maksymalnej intensywności pomocy określonej w różnych instrumentach wspólnotowych, pomocy *de minimis* nie powinno łączyć się z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowanych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować osiągnięciem wyższego poziomu intensywności pomocy niż ustalony w zależności od specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu o zwolnieniu grupowym lub decyzji przyjętej przez Komisję.

(12) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić te obliczenia oraz pozostać w zgodzie z obecną praktyką stosowania zasady *de minimis*, kwoty przyznanej pomocy, które nie mają formy dotacji pieniężnych, powinny być przeliczane na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji dla przejrzystych rodzajów pomocy, innych niż dotacje lub pomocy wypłacanej w kilku

ratach, należy stosować rynkowe stopy procentowe obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie zasad pomocy państwa, za rynkowe stopy procentowe stosowane do celów niniejszego rozporządzenia należy uznać stopy referencyjne okresowo ustalane przez Komisję na podstawie obiektywnych kryteriów oraz publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* i w Internecie. Może jednak zaistnieć konieczność dodania do stopy wyjściowej nowych punktów bazowych w związku z ustanowionymi zabezpieczeniami lub ryzykiem związanym z beneficjentem.

(13) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno stosować się jedynie do pomocy *de minimis* o przejrzystym charakterze. Pomoc uznaje się za przejrzystą wówczas, gdy można na zasadzie *ex ante* dokładnie obliczyć ekwiwalent dotacji brutto bez potrzeby dokonywania oceny ryzyka. Dokładne obliczenie możliwe jest przykładowo w odniesieniu do dotacji, subwencji na spłatę odsetek i ograniczonych zwolnień podatkowych. Pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy polegającej na zastosowaniu kapitału podwyższonego ryzyka, o której mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych podmiotów gospodarczych w ramach obowiązującego w danym przypadku programu podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu pomocy *de minimis*. Pomoc polegającą na udzielaniu pożyczek należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy.

(14) Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza sytuacji, w której środka przyjętego przez państwo członkowskie nie można uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu na podstawie innych przesłanek niż te określone w niniejszym rozporządzeniu, na przykład w przypadku wniesienia dodatkowego kapitału, gdyż decyzję o zastosowaniu takiego środka podjęto zgodnie z zasadą inwestora rynkowego.

(15) Uznaje się za niezbędne zapewnienie pewności prawnej co do programów gwarancyjnych, które nie mogą wpływać na wymianę handlową i zakłócać konkurencji, a w odniesieniu do których dostępne są dane pozwalające na wiarygodną ocenę wszelkich potencjalnych skutków. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem pozwolić na przeniesienie ogólnego pułapu *de minimis* w wysokości 200 000 EUR na pułap gwarancyjny oparty na kwocie gwarantowanej indywidualnej pożyczki, będącej podstawą takiej gwarancji. Właściwe jest ustalenie takiego specjalnego pułapu przy użyciu metod oceny kwoty pomocy państwa zawartych w programach gwarancyjnych obejmujących pożyczki na rzecz rentownych podmiotów gospodarczych. Metody i dane stosowane do obliczania wartości pułapu właściwego dla gwarancji nie powinny dotyczyć podmiotów gospodarczych znajdujących się w trudnej sytuacji, o których mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację firm znajdujących się w trudnej sytuacji. Specjalny pułap nie powinien zatem mieć zastosowania do pomocy indywidualnej *ad hoc* przyznanej poza zakresem programu gwarancyjnego, do pomocy przyznanej podmiotom gospodarczym znajdującym się w trudnej sytuacji ani do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, takie jak gwarancje na transakcje kapitałowe. Przy ustalaniu wysokości specjalnego pułapu należy opierać się na założeniu, że biorąc pod uwagę górną stopę procentową (wskaźnik niedotrzymania zobowiązań netto) w wysokości 13 % - co w przypadku programów gwarancyjnych we Wspólnocie stanowi najgorszy scenariusz - gwarancję wynoszącą 1 500 000 EUR można uznać za mającą ekwiwalent dotacji brutto równy ogólnemu pułapowi pomocy *de minimis*. Kwotę tę należy obniżyć do 750 000 EUR w przypadku podmiotów gospodarczych działających w sektorze transportu drogowego. Takie specjalne pułapy powinny obejmować jedynie gwarancje pokrywające do 80 % pożyczki bazowej. Do oceny ekwiwalentu dotacji brutto zawartego w gwarancji państwa członkowskie mogą stosować metodologię zaakceptowaną przez Komisję i zgłoszoną wcześniej na podstawie któregoś z rozporządzeń Komisji dotyczących pomocy państwa, np. rozporządzenia Komisji (WE) nr 1628/2006 z dnia 24 października 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu w odniesieniu do regionalnej pomocy inwestycyjnej, o ile taka zatwierdzona metodologia wyraźnie odnosi się do tego rodzaju gwarancji i tego rodzaju transakcji bazowych, jakie w danym przypadku wchodzi w grę w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

(16) Bezpośrednio po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten - niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, wkładem kapitałowym ani środkiem z zakresu kapitału wysokiego ryzyka - prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości mniejszej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mógłby zostać objęty przepisami niniejszego rozporządzenia.

(17) Komisja ma obowiązek czuwać nad przestrzeganiem zasad przyznawania pomocy państwa, a w szczególności nad tym, aby zasady te były respektowane przy przyznawaniu pomocy *de minimis*. Zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 10 Traktatu państwa członkowskie powinny ułatwiać osiągnięcie tego celu poprzez ustanowienie niezbędnego mechanizmu gwarantującego, że łączna kwota pomocy przyznawanej zgodnie z zasadą *de minimis* temu samemu podmiotowi gospodarczemu przez trzy kolejne lata podatkowe nie przekroczy pułapu 200 000 EUR. W tym celu, przyznając pomoc *de minimis*, państwa członkowskie powinny poinformować zainteresowany podmiot gospodarczy o kwocie pomocy oraz o tym, że ma ona charakter *de minimis*, umieszczając odesłanie do niniejszego rozporządzenia. Ponadto przed przyznaniem takiej pomocy zainteresowane państwo członkowskie powinno uzyskać od tego podmiotu gospodarczego oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* otrzymanej w bieżącym roku podatkowym oraz w ciągu dwóch poprzedzających go lat podatkowych, a także starannie sprawdzić, czy przyznanie nowej pomocy *de minimis* nie spowoduje przekroczenia pułapu *de minimis*. Innym narzędziem kontroli przestrzegania pułapu powinien być rejestr centralny lub - w przypadku programów gwarancyjnych ustanowionych przez Europejski Fundusz Inwestycyjny - prawo do sporządzenia przez Fundusz własnego wykazu beneficjentów i nakładania na państwa członkowskie obowiązku przekazywania tym beneficjentom informacji na temat otrzymywanej przez nich pomocy *de minimis*.

(18) Rozporządzenie (WE) nr 69/2001 przestaje obowiązywać z dniem 31 grudnia 2006 r. Niniejsze rozporządzenie powinno być zatem stosowane od dnia 1 stycznia 2007 r. W związku z tym, że rozporządzenie (WE) nr 69/2001 nie miało zastosowania do sektora transportu, który nie podlegał do tej pory przepisom o pomocy *de minimis*, a także biorąc pod uwagę bardzo ograniczone zastosowanie pomocy *de minimis* w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych oraz z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie podmiotom gospodarczym działającym w sektorze transportu i w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie powinno także pozostać bez wpływu na wszelką pomoc indywidualną przyznaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 69/2001 i w czasie obowiązywania tego rozporządzenia.

(19) Uwzględniając doświadczenie Komisji, a w szczególności częstotliwość, z jaką zasadniczo należy dokonywać przeglądu polityki pomocy państwa, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Na wypadek, gdyby niniejsze rozporządzenie przestało obowiązywać i nie zostało przedłużone, państwa członkowskie powinny dysponować sześciomiesięcznym okresem dostosowawczym w odniesieniu do pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1.

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym we wszystkich sektorach, z wyjątkiem:

- a) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym działającym w sektorach rybołówstwa i akwakultury, objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000;
- b) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym działającym w dziedzinie produkcji podstawowej produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu;
- c) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym działającym w dziedzinie przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu w następujących przypadkach:
 - i) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów zakupionych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez podmioty gospodarcze objęte pomocą
 - ii) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu jej przekazania w części lub w całości producentom surowców;
- d) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności eksportowej;

- e) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy;
- f) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom działającym w sektorze węglowym zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 1407/2002;
- g) pomocy na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego przyznawanej podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarowego;
- h) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym znajdującym się w trudnej sytuacji.

2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- a) „*produkty rolne*” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu WE, z wyjątkiem produktów rybołówstwa;
- b) „*przetwarzanie produktów rolnych*” oznacza czynności wykonywane na produkcie rolnym, w wyniku których powstaje produkt będący również produktem rolnym, z wyjątkiem wykonywanych w gospodarstwach czynności niezbędnych do przygotowania produktów zwierzęcych lub roślinnych do pierwszej sprzedaży;
- c) „*wprowadzanie do obrotu produktów rolnych*” oznacza posiadanie lub wystawianie produktu w celu sprzedaży, oferowanie go na sprzedaż, dostawę lub każdy inny sposób wprowadzania produktu na rynek, z wyjątkiem jego pierwszej sprzedaży przez producenta surowców na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem i czynności przygotowujących produkt do pierwszej sprzedaży; sprzedaż produktu przez producenta surowców konsumentowi końcowemu uznaje się za wprowadzanie do obrotu produktów rolnych, jeśli następuje w odpowiednio wydzielonym do tego celu miejscu.

Artykuł 2.

Pomoc *de minimis*

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 87 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 88. ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w ust. 2-5 niniejszego artykułu.

2. Ogólna kwota pomocy *de minimis* przyznana dowolnemu podmiotowi gospodarczemu nie przekracza 200 000 EUR w dowolnie ustalonym okresie trzech lat podatkowych. Całkowita wartość pomocy *de minimis* przyznanej jednemu podmiotowi gospodarczemu działającemu w sektorze transportu drogowego przez dowolny okres trzech lat podatkowych nie może przekroczyć 100 000 EUR. Pułapy te stosuje się bez względu na formę i cel pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana państwu członkowskiemu jest w całości, czy w części finansowana z zasobów Wspólnoty. Wyżej wymieniony okres ustala się poprzez odniesienie do lat podatkowych stosowanych przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim.

Jeśli łączna kwota pomocy przewidziana w ramach środka pomocy przekracza wymieniony pułap, do pomocy tej nie stosują się przepisy niniejszego rozporządzenia, nawet w odniesieniu części, która nie przekracza tego pułapu. W takim wypadku nie można domagać się korzyści z tytułu z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tego rodzaju środka pomocy ani w chwili przyznania takiej pomocy, ani później.

3. Pułap określony w ust. 2 wyraża się jako dotacja pieniężna. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy wyraża się jako ekwiwalent dotacji brutto.

Pomoc wypłacana w kilku ratach dyskontowana jest do wartości pomocy w chwili przyznania dotacji. Stopą procentową stosowaną do celów dyskontowania oraz do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto jest stopa referencyjna obowiązująca w chwili przyznania dotacji.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w odniesieniu do której możliwe jest dokładne obliczenie na zasadzie *ex ante* ekwiwalentu dotacji brutto bez potrzeby przeprowadzania oceny ryzyka („*pomocy przejrzystej*”). W szczególności:

- a) pomoc polegającą na udzielaniu pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy;
- b) pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*;

- c) pomocy obejmującej środki w zakresie kapitału podwyższonego ryzyka nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych podmiotów gospodarczych w ramach programu kapitału podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu *de minimis*;
- d) pomoc indywidualnej przyznanej w ramach programu gwarancyjnego podmiotom gospodarczym, które nie należą do kategorii podmiotów gospodarczych w trudnej sytuacji, uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis* wówczas, gdy gwarantowana część pożyczki bazowej udzielonej w ramach takiego programu nie przekracza kwoty 1 500 000 EUR na podmiot gospodarczy. Pomoc indywidualną przyznaną w ramach programu gwarancyjnego podmiotom gospodarczym działającym w sektorze transportu drogowego, które nie należą do kategorii podmiotów gospodarczych w trudnej sytuacji, uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis* wówczas, gdy gwarantowana część pożyczki bazowej udzielonej w ramach takiego programu nie przekracza kwoty 750 000 EUR na podmiot gospodarczy. Jeśli gwarantowana część pożyczki bazowej stanowi jedynie określony odsetek wysokości tego pułapu, ekwiwalent dotacji brutto tej gwarancji uznaje się za odpowiadający temu samemu odsetkowi obowiązującego pułapu określonego w art. 2 ust. 2. Wartość gwarancji nie może przekroczyć 80 % wartości pożyczki bazowej. Programy gwarancyjne uznaje się także za przejrzyste, jeśli: i) przed wdrożeniem programu metodologia obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zaakceptowana po uprzednim zgłoszeniu jej Komisji zgodnie z innym rozporządzeniem przyjętym przez Komisję w dziedzinie pomocy państwa; ii) zatwierdzona metodologia wyraźnie odnosi się do tego rodzaju gwarancji i tego rodzaju transakcji bazowych, jakie w danym przypadku wchodzą w grę w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia

5. Pomocy *de minimis* nie należy łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowanych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować osiągnięciem wyższego poziomu intensywności pomocy niż ustalony pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu o zwolnieniu grupowym lub decyzji przyjętej przez Komisję.

Artykuł 3.

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać podmiotowi gospodarczemu pomoc *de minimis*, pisemnie powiadamia ten podmiot o przewidywanej kwocie pomocy (wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto) oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, a także podając tytuł niniejszego rozporządzenia oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* przyznaje się różnym podmiotom gospodarczym na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wypełnieniu tego obowiązku poprzez poinformowanie tych podmiotów gospodarczych o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy nie przekroczono pułapu określonego w art. 2 ust. 2. Przed przyznaniem pomocy, państwo członkowskie musi także uzyskać do tego podmiotu gospodarczego oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis* przyznanej w ciągu bieżącego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających go lat podatkowych. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* dopiero po utwierdzeniu się, że nie podniesie ona łącznej kwoty pomocy *de minimis* uzyskanej przez podmiot gospodarczy w okresie obejmującym bieżący rok podatkowy oraz dwa poprzedzające go lata podatkowe w danym państwie członkowskim do poziomu przekraczającego pułap określony w art. 2 ust. 2.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis*, zawierający pełne informacje o wszystkich przypadkach pomocy *de minimis* przyznanej przez dowolne władze w tym państwie członkowskim, wymóg określony w ust. 1 akapit pierwszy przestaje mieć zastosowanie, z chwilą gdy rejestr obejmuje okres trzech lat.

W przypadku gdy państwo członkowskie przyznaje pomoc na podstawie programu gwarancyjnego, zapewniając gwarancję, która jest finansowana z budżetu UE za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego, ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu przestaje mieć zastosowanie. W takich przypadkach stosuje się następujący system nadzoru:

- a) Europejski Fundusz Inwestycyjny na podstawie informacji, które zobowiązani są mu dostarczać pośrednicy finansowi, ustanawia co roku wykaz beneficjentów pomocy i wielkości ekwiwalentu dotacji brutto, jakie każdy z nich otrzymuje. Europejski Fundusz Inwestycyjny wysyła takie informacje

- zainteresowanemu państwu członkowskiemu i Komisji;
- b) zainteresowane państwo członkowskie w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania takich informacji z EFI kieruje je do beneficjentów końcowych; natomiast
 - c) zainteresowane państwo członkowskie uzyskuje od każdego beneficjenta oświadczenie o tym, że całkowita wartość uzyskanej przez niego pomocy *de minimis* nie przekracza pułapu określonego w art. 2 ust. 2. W przypadku gdy pułap ten zostanie przekroczony w odniesieniu do co najmniej jednego beneficjenta, zainteresowane państwo członkowskie musi zadbać o to, by środek pomocy, który doprowadził do przekroczenia pułapu, został zgłoszony Komisji, albo by środek taki odzyskano od beneficjenta.

3. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Wpisy takie zawierają wszelkie informacje konieczne do wykazania, że spełnione są warunki niniejszego rozporządzenia. Wpisy dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania pomocy. Wpisy dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu. Na pisemny wniosek Komisji państwo członkowskie przekazuje Komisji w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu, który zostanie ustalony we wniosku, wszelkie informacje, jakie uzna ona za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone łączne kwoty pomocy *de minimis* otrzymanej przez każde z przedsiębiorstw.

Artykuł 4.

Zmiany

W art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1860/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w pkt 1 skreśla się wyrazy „*przetwarzaniem i wprowadzaniem na rynek*”
- b) skreśla się pkt 3.

Artykuł 5.

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie podmiotom gospodarczym działającym w sektorze transportu oraz podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność w zakresie przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, jeżeli pomoc taka spełnia wszystkie warunki określone w art. 1 i art. 2. Wszelka pomoc nie spełniająca tych warunków podlega ocenie Komisji, zgodnie z odpowiednimi ramami regulacyjnymi, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami.

2. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 69/2001 przyznana między dniem 2 lutego 2001 r. a dniem 30 czerwca 2007 r. nie spełnia kryteriów określonych w art. 87 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 88 ust. 3 Traktatu.

3. Po upływie okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia wszelkie środki pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu można wdrażać w sposób prawomocny przez kolejne sześć miesięcy.

Artykuł 6.

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w dniu następującym po dacie jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie jest w całości wiążące i bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji